

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 7
Juliol de 2016**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

7

Tarragona, juliol de 2016
3a època. Núm. 510

Secció oficial

Arquebisbe

- Agraïment de la Secretaria d'Estat de la Santa Seu per la mostra de solidaritat eclesial enviant un generós donatiu com a fruit de la collecta per a Ucraïna..... 215
- Homilia en l'Eucaristia d'enviament (diumenge XII-C) celebrada a la capella del Seminari amb els joves participants en les Jornades Mundials de la Joventut a celebrar a Cracòvia (Polònia)..... 216
- Homilia en la solemnitat de Sant Pere, patró de Reus i Sant Pau, apòstols, a l'Església Prioral de Reus..... 218
- Homilia de la festa dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau, a la Capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona, en l'acomiadament de la comunitat de les Germanes Oblates del Santíssim Redemptor..... 220
- Paraules per a la Memòria 2015 d'activitats de la Delegació Diocesana de Missions..... 223

Als Quatre Vents

610. Dos camins en un únic camí..... 224
611. L'amor en el dia a dia..... 225
612. La família àmplia..... 226
613. Cap a la plenitud de l'amor..... 227
- Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de juny..... 228

Secretaria General i Cancelleria

- Nomenaments del mes de juny 232
- Decret pel qual es determina que es documenti i regularitzi la propietat

d'objectes religiosos i documents de les parròquies i altres llocs de culte de l'arxidiòcesi de Tarragona encomanats a la custòdia de particulars 235

Instrucció per la qual es prohibeix celebrar casaments a l'arxidiòcesi de Tarragona en espais o llocs no sagrats i a fer-hi simulacions 235

Secció documental

Francesc, Papa

Declaració conjunta de Sa Santedat Francesc i de Sa Santedat Karekin II en la Santa Etxmiadzin, República d'Armènia durant el viatge apostòlic del Sant Pare Francesc a Armènia (24-26 de juny de 2016) 236

Audiències generals "Jubileu de la Misericòrdia"

La pregària humil obté misericòrdia (cf. Lc 18,9-14) 239

El primer senyal de la Misericòrdia: Canà (Jn 2,1-11) 241

La misericòrdia és llum (cf. Lc 18,35-43) 243

La Misericòrdia purifica el cor (cf. Lc 5,12-16) 245

Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya

Nota informativa : El president de la Conferència Episcopal Tarraconesa, Mons. Jaume Pujol, lamenta l'ús blasfem d'imatges de la Mare de Déu 247

Defuncions

P. Antoni Casas Ferrer, cmf. 247

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Catedral, Seminari i Torre de l'Arquebisbe (A-7 a l'alçada del nou Estadi).

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

AGRAÏMENT

de la Secretaria d'Estat de la Santa Seu per la mostra de solidaritat eclesial enviant un generós donatiu com a fruit de la collecta per a Ucraïna

SECRETARIA DE ESTADO

PRIMERA SECCION - ASUNTOS GENERALES

Vaticano, 22 de junio de 2016

N. 93.697

Señor Arzobispo:

En nombre de la Archidiócesis de Tarragona, y a través de los buenos oficios de la Nunciatura Apostólica en ese país, ha tenido la bondad de enviar un generoso donativo de 20.840,41 euros, como fruto de la Colecta para Ucrania.

Su Santidad agradece esta muestra de solidaridad eclesial. Al mismo tiempo, corresponde agradecido a este gesto con un ferviente recuerdo en la oración, y pide al Señor que derrame abundantes gracias sobre Usted y su ministerio pastoral en su servicio al santo Pueblo de Dios.

Con estos sentimientos, el Sumo Pontífice, a la vez que le ruega que continúe rezando por él y por los frutos de su ministerio apostólico, le imparte de corazón la Bendición Apostólica, que complacido extiende a todos los fieles de esa querida Archidiócesis.

Me es propicia la oportunidad, Señor Arzobispo, para expresarle el testimonio de mi consideración y estima en Cristo.

✠ Angelo Becciu
Sustituto

Mons. Jaume PUJOL BALCELLS
Arzobispo de Tarragona

TARRAGONA

HOMILIA

de 19 de juny de 2016 en l'Eucaristia d'enviament (diumenge XII-C) celebrada a la capella del Seminari amb els joves participants en les Jornades Mundials de la Joventut a celebrar a Cracòvia (Polònia)

Benvolgut Mn. Josep Mateu, preveres i diaques. Estimats tots en el Senyor,

En aquest diumenge, dia del Senyor, estem aquí reunits per celebrar l'eucaristia i fer l'enviament dels qui anirem a Cracòvia, jo també, a les Jornades Mundials de la Joventut.

Abans d'entrar en el sentit de l'enviament, voldria fixar-me en el que acabem de llegir. A l'evangeli, Jesús fa als deixebles i també a cadascun de nosaltres, una pregunta incisiva, molt concreta: «I vosaltres, qui dieu que sóc?»

Fa molts anys que llegim i escoltem l'evangeli: sabem moltes coses de Jesús. Però, quina idea ens n'hem fet realment? El coneixem a fons? Cal confessar que no resulta fàcil conèixer a fons una persona. I és que cada persona humana és un misteri. Per a conèixer a fons una persona són necessàries moltes converses íntimes, molta relació, molt diàleg i, sobretot, molta estimació, perquè l'amor és la llum més penetrant per a descobrir com és l'altre. Sense estimar una persona mai no la coneixerem a fons. Què fem per a conèixer les persones amb qui convivim?

Però, sobretot, què fem per a conèixer Jesús? No n'hi ha prou d'escoltar o llegir l'evangeli. Per a conèixer-lo de veritat necessitem una llum que ve de dalt. Sense una pregària íntima, mai no l'arribarem a conèixer en profunditat. I llavors no seríem cristians. Perquè ser cristià no és creure en unes doctrines, ni practicar una moral, sinó creure en una persona: en Jesús.

Qui és per a mi Jesús? És una pregunta important. Nosaltres no seríem persones madures si no fóssim capaces de plantejar-nos les preguntes realment fonamentals de l'existència humana: què és la vida, què és la mort, què hi faig, en aquest món, quin sentit té el sofriment, qui sóc jo, qui és Déu...

Per a un creient, la pregunta clau és saber qui és Jesús. Perquè de la resposta que donem en dependrà l'orientació que prendrem en la vida. No és el mateix considerar Jesús únicament com un personatge admirable que va viure fa dos mil anys, que considerar-lo una persona vivent que continua sent la meua llum, la meua força, la meua salvació, la meua vida. No és el mateix.

Però ser cristià té un preu. Jesús ens ho ha dit: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi.»

La creu és signe de dificultat, d'esforç, de sofriment, però també de victòria. No hi ha res que valgui la pena, que es pugui obtenir sense esforç, sense lluita, sense patiment. Res.

Però la nostra creu no l'hem de posar en coses estranyes, sinó sobretot a fomentar la caritat fraternal, a tenir paciència i comprensió, a saber perdonar, a dominar aquells impulsos que destorben la convivència. També hem de posar la creu en l'esforç per a superar els desànims que ens produeixen els petits fracassos i contratemps de la jornada. A vegades, en arribar al final del dia, ens adonem que hem perdut l'alegria. I no per coses importants, sinó per petites dificultats que s'han anat presentant al llarg de la jornada.

Val la pena que, amb l'ajut del Senyor, aprenguem a superar aquest estat d'ànim, per a poder començar de nou l'endemà, plenament renovats. Hi guanyarem nosaltres i també les per-so nes que ens envolten.

I fixem-nos que el Senyor ens ha dit que l'hem d'acompanyar «cada dia». És a dir; el seguiment del Senyor és qüestió de constància. El Senyor no vol seguir-dors a temps parcial, sinó de jornada completa, a full time: cada dia.

En la nostra vida hi ha moments de llum i altres de fosc, èpoques de calma i altres de tempesta, instants de joia i altres de tristesa. Però, malgrat aquesta alternança, cada dia se'n presenta com una gràcia de Déu, com una invitació a seguir Jesús.

Desitjo acompanyar-lo de veritat cada dia? Qui s'esforça per seguir Jesús, salvarà la pròpia vida. I també ajudarà els altres a salvar la seva. Val la pena.

Al mes de juliol anirem de pelegrinatge a Cracòvia per a celebrar junts la XXXI Jornada Mundial de la Joventut, que té per lema «Feliços els compassius, perquè seran compadits» (Mt 5,7). Amb aquest tema la JMJ de Cracòvia 2016 s'insereix en l'Any Sant de la Misericòrdia, convertint-se en un veritable Jubileu per als joves a nivell mundial.

El papa Francesc en el seu missatge diu que quan l'Església convoca un jubileu en el nom de Crist estem tots convidats a viure un temps extraordinari de gràcia. L'Església mateixa està cridada a oferir de manera abundant signes de la presència i la proximitat de Déu, a despertar en els cors la capacitat de fixar-se en allò que és essencial. En particular, aquest Any Sant de la Misericòrdia «és el temps perquè l'Església redescobreixi el sentit de la missió que el Senyor li ha confiat el dia de Pasqua: ser signe i instrument de la misericòrdia del Pare»

Estimats joves, diu el papa Francesc, Jesús misericordiós, retratat en la imatge venerada pel poble de Déu al santuari de Cracòvia a ell dedicat, us espera. Ell es fia de vosaltres i compta amb vosaltres! Té tantes coses importants per dir a cadascun i cadascuna de vosaltres... No tingueu por de contemplar els seus ulls plens d'amor infinit cap a vosaltres i deixeu-vos tocar per la seva mirada misericordiosa, disposada a perdonar cada un dels vostres pecats, una mirada que és capaç de canviar la vostra vida i de guarir les vostres ànimes, una mirada que sa-dolla la set profunda que sojorna en els vostres cors joves: set d'amor, de pau, d'alegria i de felicitat autèntica.

Porteu la flama de l'amor misericordiós de Crist —de qui va parlar sant Joan Pau II— als ambients de la vostra vida quotidiana i fins als confins de la terra. En aquesta missió, jo us acompanyo amb els meus millors desitjos i la meva pregària, us encomano a tots a la Mare de Déu, Mare de Misericòrdia, en aquest últim tram del camí de preparació espiritual cap a la propera JMJ de Cracòvia, i us beneixo de tot cor.

HOMILIA

de 29 de juny de 2016 en la solemnitat de Sant Pere, patró de Reus i Sant Pau, apòstols, a l'Església Prioral de Reus

Ac 12,1-11; Sl 33; 2Tm 4,6-8.17-18; Mt 16,13-19

Benvolguts Sr. Prior, preveres concelebrants, diaques, Molt Illustre Sr. Alcalde, regidors i regidores de l'Ajuntament de Reus, altres autoritats, germanes i germans en el Senyor,

Un any més dono gràcies a Déu de poder celebrar amb vosaltres la solemnitat dels apòstols sant Pere —patró de Reus— i sant Pau.

Estem en l'Any jubilar de la misericòrdia. Molt a prop tenim el Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, temple que vaig decidir que fos lloc jubilar on es pugui rebre el gran do del Jubileu. Són ja moltes les parròquies, associacions i grups diversos que han pelegrinat al santuari, alguns d'aquests grups els he pogut acompanyar amb molt de goig. Us animo que fins que acabi aquest any jubilar no desaprofiteu l'ocasió que teniu de rebre una gràcia tan extra-ordinària.

Avui us voldria parlar precisament del significat d'aquest any jubilar, els motius i expectatives del Jubileu de la misericòrdia.

El tema de la misericòrdia s'accentua fortament a l'Església a partir de Pau VI. Joan Pau II ho va subratllar en una encíclica que va titular precisament Dives

in misericordia 'ric en misericòrdia', després amb la canonització de santa Faustina Kowalska i de la institució de la festa de la Divina Misericòrdia en l'octava de Pasqua. En aquesta línia, deia al papa Francesc que hi ha com un desig del Senyor de mostrar als homes la seva misericòrdia. És obvi que el món d'avui necessita la misericòrdia, necessita la compassió, és a dir, «patir amb».

Estem acostumats a les males notícies, a les notícies cruels i a les atrocitats pitjors que ofenen el nom i la vida de Déu. Al món li cal descobrir que Déu és Pare, que hi ha misericòrdia, que la crueltat no és el camí, que la condemna no és el camí. Em va venir a la ment, deia el papa Francesc, la imatge de l'Església com un hospital de campanya després de la batalla: quanta gent ferida i destruïda! «Crec que aquest és el temps de la misericòrdia. Tots som pecadors, tots portem pesos a dins. Vaig sentir que Jesús vol obrir la porta del seu cor, que el Pare vol mostrar les seves entranyes de misericòrdia, i per això ens envia l'Esperit. És l'any del perdó, l'any de la reconciliació. Per una banda veiem el comerç d'armes, l'assassinat d'innocents en les formes més cruels possibles, l'explotació de les persones, dels nens... Està en curs un sacrilegi contra la humanitat, perquè l'home és sagrat, és la imatge del Déu vivent. I Déu Pare diu: "Detingueu-vos i veniu a mi.»

I el papa Francesc no ha tingut vergonya d'afirmar diverses vegades que, com tots els creients, se sent pecador: «Jo sóc un pecador [...], n'estic segur. Jo sóc un pecador a qui el Senyor ha mirat amb misericòrdia. Com vaig dir als presos a Bolívia, sóc un home perdonat. Déu em va mirar amb compassió i em va perdonar. Fins i tot ara cometo errors i pecats, i em confesso cada quinze o vint dies. I si em confesso és perquè necessito sentir que la misericòrdia de Déu encara està en mi.»

Francesc recorda que va tenir aquesta sensació de manera especial el 21 de setembre de 1953, quan va sentir la necessitat d'entrar en una església i confessar-se amb un sacerdot que no coneixia, i a partir de llavors la seva vida va ser diferent; va decidir fer-se sacerdot i aquell confessor, malalt de leucèmia, el va acompanyar durant un any. «Va morir l'any següent» —diu el Papa. «Després del funeral vaig plorar amargament, em vaig sentir totalment perdut, com amb por que Déu m'hagués abandonat. Aquest va ser el moment en què vaig topat amb la misericòrdia de Déu i està molt vinculat amb el meu lema episcopal: "Misericordia atque eligendo." 'Jesús va mirar Mateu amb misericòrdia i el va elegir.'»

En el Jubileu també ens ha dit el papa Francesc que hem de descobrir la dimensió maternal de Déu. En el llibre d'Isaïes es diu: «Fins i tot una mare pot oblidar del seu fill. Jo, en canvi, no m'oblidaré mai de tu.» Aquí es veu la dimen-

sió maternal de Déu, que ens parla sobretot de la tendresa pròpia d'una mare, la tendresa de Déu, la tendresa neix de les entranyes paternals. Déu és pare i mare.

Redescobrir la misericòrdia i la tendresa de Déu ens ha de portar a tenir una actitud més tolerant, més pacient, més tendra. I afegia el Papa una petita anècdota: «El 1994, durant el Sí-node, en una reunió del grup, vaig dir que calia establir la revolució de la tendresa [...] i avui continuo dient que la revolució és la de la tendresa, perquè d'ella es deriva la justícia i tota la resta. [...] Si et poses al lloc de l'altra persona en comptes de pensar en les teves pròpies butxaques, les coses canvien. La revolució de la tendresa és el que hem de conrear com a fruit d'aquest any de la misericòrdia: la tendresa de Déu per a cada un de nosaltres. Cada un de nosaltres ha de dir: "Jo sóc un desventurat, però Déu m'estima; llavors també he d'estimar els altres de la mateixa manera."»

Aquests dies de festa major, quan ens retrobem amb la família, amb els amics i també en un ambient festiu i distès, penso que tots necessitem escoltar-nos, estimar-nos, perdonar-nos si és el cas. I aprofitar aquest aire nou de la tendresa, de la misericòrdia, que ens faci sentir més germans.

Tots els anys us recordo que l'eucaristia que ara celebrem és l'acte principal de la festa major. La commemoració de l'apòstol sant Pere és precisament el que motiva i dóna sentit a tots els actes culturals i socials que es desenvolupen durant aquests dies. En això comprovem, un cop més, la realitat i la força de les arrels cristianes del nostre país. Els nostres costums, les nostres tradicions, fins i tot la nostra cohesió com a poble tenen l'origen i la història en l'arrelament de la fe en la vida quotidiana.

Acudim finalment a la intercessió de la Mare de Déu, Reina dels Apòstols, Mare de Déu de Misericòrdia, perquè tinguem la valentia de ser apòstols de Jesucrist, apòstols de pau, de caritat i d'alegria. Avui l'Església us necessita. Us desitjo a tots de cor una bona festa major.

HOMILIA

de 29 de juny de 2016, festa dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau, a la Capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona, en l'acomiadament de la comunitat de les Germanes Oblates del Santíssim Redemptor

Benvolguts preveres concelebrants i diaques, comunitat d'Oblates del Santíssim Redemptor. Digníssimes autoritats, germans i germanes tots en el Senyor,

La comunitat arxidiocesana s'uneix al sacrifici de Crist amb la Comunitat d'Oblates del Santíssim Redemptor amb motiu del tancament del convent del Portal del Carro. Ha estat un procés llarg, amb moments durs, perquè són tantes les arrels, els lligams, les estimacions... que fan difícil acceptar la realitat del tancament. Però la realitat s'imposa i la manca de vocacions ha portat, com a altres comunitats religioses de la nostra arxidiòcesi, a haver de prendre aquesta dolorosa decisió.

L'eucaristia que celebrem significa en primer lloc acció de gràcies. Si l'eucaristia és la gran acció de gràcies de l'Església pel do de la Salvació i per tots els beneficis coneguts i desconeguts que rebem de la gran misericòrdia de Déu, avui amb aquesta eucaristia donem gràcies molt especialment per la comunitat de les Oblates que durant tants anys, amb anades i vingudes obligades per les circumstàncies de cada moment de la història, han romàs a Tarragona fent feines admirables.

Hem de donar gràcies a Déu i hem de donar gràcies a les Oblates, avui a les que sou aquí, en les quals veiem representades totes les germanes que al llarg dels anys han format la comunitat de Tarragona. En nom propi i de tots els presents, i de tants que no poden ser avui aquí, us dono les gràcies, estimades germanes, pel vostre lliurament i servei, pel vostre amor entregat, per les vostres pregàries, pel vostre sacrifici, per la vostra caritat. Gràcies per tot el bé que heu fet, tantes vegades amagat, que només al cel coneixerem.

No oblideu que el moment més sublim de pregària, de súplica i de petició es dona en l'eucaristia, on Crist acull les pregàries dels presents i les de tota l'Església i les presenta al Pare. Jesús és l'únic just, l'únic que mereix ser escoltat. Les nostres peticions puguen amb ell a la presència del Pare per la força del sant Esperit, i pels mèrits de Jesucrist tornen com una rosada que ens omple de gràcia. I avui ho fem especialment per la poderosa intercessió de la Mare de Déu, i també dels apòstols Pere i Pau, dels quals celebrem la solemnitat.

Sant Pere i de sant Pau van ser els fonaments de l'Església primitiva i, per tant, de la nostra fe cristiana. Apòstols del Senyor, testimonis de la primera hora, van viure aquells moments inicials d'expansió de l'Església i van segellar amb la seva sang la fidelitat a Jesús. De Pau, a més, tenim la tradició que va ser a les nostres terres tarragonines. Tant de bo que nosaltres, cristians del segle XXI, sapiquem ser testimonis creïbles de l'amor de Déu enmig dels homes com ho van ser els dos Apòstols i com ho han estat tants i tants dels nostres conciutadans.

Hem escoltat en l'Evangeli de la missa un fet central per a la vida de Pere i de l'Església. Jesús demana a aquell pescador de Galilea un acte de fe en la seva

condició divina i Pere no dubta a afirmar: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.» Immediatament, Jesús institueix el primat, dient a Pere que serà la roca incommovible sobre la que s'edificarà l'Església al llarg dels temps i donant-li el poder de les claus, la suprema potestat.

Encara que Pere i els seus successors estan assistits per la força de l'Esperit Sant, necessiten igualment la nostra pregària, perquè la missió que tenen és de gran transcendència per a la vida de l'Església: han de ser fonament segur per a tots els cristians al llarg dels temps.

Des d'aquesta perspectiva, a la primera lectura hem recordat un passatge que és per a nosaltres una nova crida a seguir la tasca del Sant Pare. Herodes ha pres Pere i el té tancat a la presó. A més ha fet ajusticiar Jaume. Intentava d'aquesta manera congraciar-se amb el jueus. Mentre Pere era a la presó, diu el llibre dels Fets dels Apòstols que l'Església pregava insistentment per ell. Ja des del primer moment els cristians veien en Pere el successor de Crist i cap de l'Església; per això pregunten per ell amb força i amb constància. Sabem, també pel llibre dels Fets, que Déu el va alliberar i que Pere va tornar a donar testimoni davant dels jueus.

Cada dia nosaltres hem de pregar també pel Sant Pare. L'Església té una ininterrompuda successió apostòlica que va des de Pere fins a Francesc. Són més de vint segles d'estar al capdavant del Poble de Déu enmig de tots tipus de circumstàncies, moltes d'elles difícils i fins i tot terribles. Però ara, nosaltres, cristians del segle XXI, tenim intacte el dipòsit de la fe, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant i a la fidelitat de tots els que han ocupat la seu de Pere. És de justícia assenyalar que, fins i tot quan alguns dels Papes han tingut comportaments menys dignes, també aleshores han sabut, amb l'acció inefable però certa de l'Esperit Sant, mantenir intacte el contingut de la fe. Tot ha passat, però la barca de Pere no s'enfonsa mai. Tinguem aquesta seguretat, que ens omple d'optimisme, però procurem que mai no falti de part nostra la pregària pel Sant Pare i per aquells que hem estat posats, enmig de les nostres febleses, al cap de les Esglésies particulars.

Tot i ser el més important no n'hi ha prou amb la pregària; és necessari que estiguem units al cap amb una unió que sigui, alhora, afectiva i efectiva: afectiva perquè surt del cor, donat que en el Sant Pare, sigui qui sigui, veiem el successor de Pere i el vicari de Jesús mateix. I és efectiva perquè és real, concreta, no solament de paraula, sinó de fets. Un mitjà serà, per exemple, procurar llegir allò que ens escriu el Sant Pare, escoltar la seva veu.

Hem llegit també en la segona lectura un passatge referit a sant Pau. És la segona carta a Timoteu. Sant Pau és a prop del final de la seva cursa terrenal i

testifica que ha corregut el seu camí tan bé com ha pogut. Ha procurat arribar a la meta predicant a tothom la bona nova de l'Evangelí. Escriu: «El Senyor m'ha ajudat i m'ha donat forces per anunciar íntegrament el missatge.» Pere, per la veu de Benet XVI, ens convoca a una nova evangelització.

Avui, i valgui la redundància, us demano que demaneu amb mi per aquestes germanes que ens deixen, i pregarem sempre per totes les oblates del món, que el Senyor les ompli de pau i de benediccions. Per totes demanem la fidelitat i la perseverança. Us renovo el meu agraïment i el de tots, i ens encomanem a les vostres oracions. Encara que estareu en altres llocs us demano que no deixeu de pregar per tots aquests que us estimem, perquè cadascun en el lloc que ens toca viure siguem la bona llavor de la nostra societat que ofegui el mal amb abundància de bé, i siguem sembradors de pau, d'alegria i d'amor.

Que la Mare de Déu, sota l'advocació del Claustre, us acompanyi en la vostra vida.

PARAULES

per a la Memòria 2015 d'activitats de la Delegació Diocesana de Missions

Un any més tinc el goig d'escriure unes paraules per acompanyar la Memòria anual d'activitats 2015 de la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies de la nostra arxidiòcesi de Tarragona.

En primer lloc vull agrair el treball que fa aquesta Delegació diocesana en bé dels nostres missioners, així com recordar-nos constantment que la dimensió missionera forma part essencial de la vida de les nostres comunitats cristianes. Sense la missió ad gentes la vocació cristiana quedaria buida, sense sentit, una cosa insípida i, sobretot, amb data de caducitat, com tenen els aliments, que encara que siguin molt bons, tots acaben descartats si no s'han consumit en el seu moment.

En un discurs als directors de les Obres Missionals Pontificies el papa Francesc els deia que «la humanitat té molta necessitat de l'Evangelí, font de l'alegria, l'esperança i la pau». «La missió evangelitzadora té prioritat, perquè l'activitat missionera continua sent encara avui el desafiament més gran per a l'Església. I “com voldria trobar —també per a vosaltres— les paraules per encoratjar una etapa evangelitzadora més fervorosa, alegre, generosa, audaç, plena d'amor fins a la fi i de vida contagiosa!” (Exhortació ap. Evangelii gaudium, 261).»

I afegia que «l'anunci de l'Evangeli és la preocupació de l'Església primera i constant, és la seva tasca essencial, el seu repte més gran i la font de la seva renovació». «El beat Pau VI afegia: "I la seva vocació." De fet, de la missió evangelitzadora, de la seva intensitat i eficàcia deriva també la renovació veritable de l'Església, de les seves estructures i de la seva activitat pastoral. Sense la inquietud i l'ansia d'evangelització no és possible desenvolupar una pastoral creïble i eficaç que uneixi anunci i promoció humana. "La sortida missionera és el paradigma de tota obra de l'Església" (Evangelii gaudium, 15).»

Estem en l'Any Sant de la Misericòrdia, i com ens diu també el papa Francesc en la seva butlla de convocatòria «Jesús de Natzaret, amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona revela la misericòrdia de Déu» (n. 1). El gran treball dels missioners és precisament mostrar el Crist, proposar el missatge de salvació arreu del món. Quan presentem l'Evangeli estem presentant aquest Déu que és misericordiós, i avui aquest món nostre té set de Déu, té set de la misericòrdia de Déu.

Gràcies de nou pel vostre treball, més necessari que mai. Tant de bo moltes persones, molts cristians, sentissin el desig de ser pregoners de l'Evangeli, d'escampar la bona nova de salvació.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

Escrits setmanals "Als quatre vents"

610. DOS CAMINS EN UN ÚNIC CAMÍ

5 de juny de 2016

Tota l'exhortació apostòlica *Amoris lætitia* està plena de reflexions suggeridores sobre l'amor a la família, fruit de les sessions de dos sínodes i de l'estil propi del papa Francesc; però si hagués de recomanar algun dels seus nou capítols potser m'inclinaria pel quart, que es titula «L'amor en el matrimoni». És un bell desenvolupament del conegut Himne a la caritat de sant Pau.

El Papa assenyala que després de l'amor que ens uneix a Déu, l'amor conjugal és la forma màxima d'amistat. Però als valors de l'amistat «el matrimoni afegeix una exclusivitat indissoluble que s'expressa en el projecte de compartir i construir junts tota l'existència».

Tota una vida? Sembla un desafiament que excedeix les capacitats de l'home modern. No ho és, però, si el matrimoni es viu com a donació i si l'amor supera les tendències

es egoistes naturals per compartir el futur amb el cònjuge de manera que ja no hi ha dos camins, sinó un únic camí.

L'Apòstol va expressar aquestes característiques de l'amor veritable en la seva Primera carta als corintis (13,4-7), i ho va fer amb paraules d'eco permanent, que habitualment es llegeixen en els casaments a petició dels contraents mateixos:

«L'amor és pacient, és bondadós; l'amor no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni interessat, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de fer el mal, sinó que troba el goig en la veritat. Tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta.»

Parlant de la paciència, l'Amoris lætitia diu que el problema sorgeix quan exigim que les relacions siguin celestials o que les persones siguin perfectes. Davant d'això anima a admetre l'altre tal com és, «també quan actua d'una manera diferent a com jo voldria».

L'experiència ensenya que les discussions, també en un matrimoni que s'estima, són habituals. La solució està a perdonar-se. Emprant una cita bíblica, el Papa recomana: «Que la posta del sol no us sorprengui en el vostre enuig», i es pregunta: «Com he de fer les paus? Posant-me de genolls?», i respon: «No! Només cal un petit gest, una cosa petita, i torna l'harmonia familiar. Només cal una carícia, sense paraules. Però mai acabar el dia en família sense fer les paus.»

Quan celebren la missa en unes noces de plata o d'or, veig això fet realitat. Les dificultats del camí no han fet malbé el matrimoni, més aviat l'han enfortit. Han deixat entrar Déu en les seves vides i han viscut l'alegria de l'amor.

611. L'AMOR EN EL DIA A DIA

12 de juny de 2016

És una petita anècdota real. Un matrimoni vivia en una casa amb jardí. El marit va morir de manera sobtada i, com que a més era molt conegut perquè era el metge del poble, molta gent va acudir a la vetlla que es feia a casa seva. Als peus del fèretre la vídua hi havia dipositat una rosa. El gest cobrava especial significat per a qui sabia que durant molts anys, quan hi havia flors al jardí, la dona en collia una cada matí per a posar-la a la taula de despatx del seu marit.

L'amor matrimonial necessita posar-se en relleu en circumstàncies especials —una malaltia, un contratemps—, però també en el dia a dia, com s'expressa en l'exhortació del papa Francis Amoris lætitia.

Perquè aquest amor conservi la seva frescor inicial, i l'augmenti fins i tot, el Papa anima els esposos a utilitzar tres paraules clau que ja ha recomanat altres vegades: permís, gràcies i perdó. Són tres actituds: la delicadesa en dirigir-se a l'altre cònjuge, la gratitud pels petits serveis, que a vegades no requereix paraules sinó que n'hi ha prou amb una

carícia o un somriure, i saber disculpar-se per qualsevol imperfecció que hagi pogut molestar en la convivència.

L'amor matrimonial no pot aturar-se, perquè, com l'aigua estancada, es corrompia. Tampoc no pot ser fruit de la inèrcia, és a dir d'un apassionament inicial que té força suficient per a durar tota la vida. Ha de renovar-se cada dia, encara que no s'ha d'expressar sempre de la mateixa manera.

Hi ha una maduració en l'amor dels esposos. El primer impacte, caracteritzat per una atracció marcadament sensible, deixa pas a la necessitat de percebre l'altre com a part de la pròpia vida. Ja no sols és algú que m'agrada, que m'atrau i em fa feliç, sinó que és algú a qui veig com inseparable del meu destí.

Respectant la intimitat de l'altre, ja són dues mirades que conflueixen en un mateix objectiu: l'amor i l'atenció als fills, en la majoria de casos. I sempre un acompanyament enmig de les vicissituds de la vida personal i social.

El Papa constata també que la prolongació de la vida en l'època actual fa que es produeixi una cosa menys freqüent en altres temps: l'experiència d'envellir junts a través d'una pertinença mútua que pot ser de quatre, cinc o sis dècades. També en l'ancianitat, quan la passió amorosa no és tan viva, hi ha la necessitat d'escollir-se una vegada i una altra. L'amor autèntic no envelleix, es reforça.

612. LA FAMÍLIA ÀMPLIA

19 de juny de 2016

El capítol cinquè de l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Amoris lætitia*, 'L'alegria de l'amor', titulat «Amor que es torna fecund», és una aproximació molt interessant a les relacions en el si d'una família i fins i tot amb les famílies del voltant.

Primer parla del dret del fill a tenir un pare i una mare, «tots dos necessaris per a una maduració íntegra i harmoniosa»; uns pares que tenen amb el fill gestos d'amor «que passen pel do del nom personal, el llenguatge compartit, les intencions de les mirades, les il·luminacions dels somriures...».

Després apunta al dret dels pares a ser honorats pels fills, com prescriu el quart manament de la Llei de Déu, que col·loca aquest amor immediatament després de l'amor a Déu. «Aquest vincle virtuós entre generacions és garantia de futur i d'una història veritablement humana.»

En tercer lloc esmenta la gent gran, i aquí recull l'expressió del Salm 71,9: «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis.» L'Església no pot acceptar, en nom del progrés, una mentalitat d'indiferència o de menyspreu de la vellesa. Els avis són peça fonamental en la transmissió de valors; fins i

tot, com hem vist en aquests anys de crisi, en el suport de famílies amb necessitats cedint generosament part de les seves minses pensions.

El papa Francesc es refereix en un altre punt a la fraternitat com un valor extraordinari entre germans que s'aprecien. Encara va més enllà i parla de cosins, oncles, sogres, parents. I acaba dient que aquesta família àmplia ha d'integrar també amb molt d'amor les mares adolescents, els orfes, persones amb discapacitat, solters, separats o vidus que viuen en soledat.

Tot això no va en contra que es mantingui la intimitat necessària en la parella, que necessita espais per a aquest amor entre el tu i el jo. Sense que falti aquest tracte íntim, és una crida a evitar l'egoisme, no posant límits a la grandesa de cor per ajudar els qui més ho necessiten.

En cultures com l'africana, i altres del Tercer Món, el virus de l'individualisme no ha entrat tant com a Europa. L'amor i l'ajuda s'estenen als parents, fins i tot als veïns amb els quals es comparteixen moments de companyia i de béns. Ja sabem que la vida moderna, i més a les ciutats, dificulta aquesta obertura, però l'amor venç totes les barreres, generacionals i externes.

613. CAP A LA PLENITUD DE L'AMOR

26 de juny de 2016

La vida és com un riu que travessa paratges diferents. L'aigua es manté, però la llera és variable, a vegades ampla, altres vegades estreta, a vegades plana, amb pendents en altres, recta o sinuosa, i l'aigua ha de superar els obstacles que se li interposen.

Així és el matrimoni, com qualsevol vocació a la vida. El papa Francesc, a l'exhortació apostòlica *Amoris lætitia*, es refereix als matrimonis i esmenta la crisi dels començaments, quan cal aprendre a compatibilitzar les diferències: la del primer fill, que requereix nous desafiaments emocionals; la de l'adolescència d'aquest fill, que a vegades desestabilitza els pares; la del «niu buit», i després la vellesa, que obliga els cònjuges a mirar-se novament.

A aquesta successió de la vida, cal afegir-hi contratemps, dificultats de salut, econòmiques i laborals, espirituals... que s'han de resoldre mitjançant el suport mutu, la comprensió, el perdó i la reconciliació si calen.

L'Església és al costat dels qui pateixen aquestes crisis i intenta ajudar-los quan les incomprendions o el distanciament semblen convidar-los —en el marc de la cultura de la provisionalitat en què vivim— a trencar el vincle que els va unir de per vida en una decisió lliure presa a l'inici. L'oració i un bon consell d'altres persones poden ser determinants per a salvaguardar un matrimoni en crisi.

Al costat d'aquestes situacions, el Papa reclama més proximitat envers altres realitats que l'Exhortació apostòlica en diu situacions irregulars. És el cas de cristians que no més contrauen matrimoni civil, o que es limiten a viure en parella, moltes vegades «no per rebuig exprés a la unió sacramental, sinó per situacions culturals o contingents».

Assenyala el document que també en aquests casos «podran ser valorats aquells signes d'amor que d'alguna manera reflecteixen l'amor de Déu», afrontant aquestes conductes de manera constructiva, «intentant transformar-les en oportunitats de camí cap a la plenitud del matrimoni i de la família a la llum de l'Evangelí».

Entre marginar i reintegrar, l'elecció és clara. És la que té per model Jesucrist en la seva conversa amb la samaritana. A partir d'una situació concreta, sense deixar d'anomenar mal al mal i bé al bé, l'actitud d'acollida és la que, amb ajuda de l'Esperit Sant, els portarà a la plenitud de l'amor, i llavors veuran que la felicitat que buscaven té un nom: Jesucrist, que no s'interposa en l'amor humà, sinó que el beneeix i l'exalta.

Juny : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dimecres 1

- Al Seminari Major Interdiocesà de Barcelona, presideix la reunió dels bisbes que hi tenen seminaristes, celebra amb ells l'eucaristia i sopen amb els joves i l'equip rector.

Dijous 2

- Al Centre de Lectura de Reus, assisteix a la 3a edició dels Diàlegs Missió-Cooperació, organitzada per la Delegació diocesana de missions.

Divendres 3

- Al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, presideix la vetlla de pregària amb joves organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de joventut.

Dissabte 4

- Al Mas d'en Lluc, a Cornudella de Montsant, presideix la jornada festiva de portes obertes.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Joan Baptista del Catllar, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 5

- Durant tot el dia, a Tarragona, presideix la trobada diocesana de catequistes.

Dilluns 6

- Acull les primeres dues germanes Serventes del Senyor i de la Mare de Déu de Matarà, de la família religiosa del Verb Encarnat, que arriben per establir-se a l'arxidiòcesi per atendre la Llar Natalis.

- Dins el fòrum de reflexió i estudi sobre el Compendi de la Doctrina Social de l'Església via Internet que organitza el web www.evangelizaciondigital.org, fa una catequesi online sobre «La inspiració cultural des de la fe cristiana».

Dimarts 7

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 356 del Consell Episcopal.
- A migdia, a la capella de sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi de la Catedral, presideix l'acte de recepció i dipòsit de les relíquies del beat Tomàs Capdevila Miquel, prevere i màrtir, a la cripta de la susdita capella.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 8

- A la capella del palau arquebisbal, celebra l'eucaristia amb Mn. Josep Ramon Badia Margarit, recentment readmès al ministeri presbiteral.
- A Barcelona, a l'Hotel Palace, assisteix a una conferència de l'arquebisbe Joan Josep Omella i al posterior dinar-colloqui, organitzats per Barcelona Tribuna.
- Al vespre, al Teatre Metropol de Tarragona, assisteix a l'acte de lliurament dels Premis Nacionals de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Dijous 9

- A Barcelona, a la Parròquia de Sant Felip Neri, presideix una reunió sobre el Centre d'Estudis Pastoral (CEP).

Divendres 10

- Al matí, celebra l'eucaristia a la Residència de la Consolació de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació de Reus i és convidat a dinar amb elles.
- A la Parròquia de Crist Rei de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 11

- Al Centre Tarraconense el Seminari, presideix la reunió del ple del Consell Pastoral Diocesà.
- A primera hora de la tarda, al Palau de Congressos de Tarragona, assisteix a l'espectacle Viatgem en el temps amb les dues Tèrees, organitzat amb motiu dels 100 anys del Col·legi del Carme de les Carmelites Tèrees de Sant Josep.
- A la Parròquia de la Santíssima Trinitat de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 12

- A la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 13

- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, celebra l'eucaristia amb motiu de la solemnitat del titular.

Dimarts 14

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 357 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 15

- Al palau arquebisbal, presideix una reunió del Rvnd. Anastasio Gil, director de les Obres Missionals Pontifícies a Espanya, amb els arxiprestos. A continuació, dina amb ells a la residència sacerdotal.
- A la tarda, al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix la 5a trobada de mestres i professors de les Escoles Diocesanes, organitzada per la Fundació Sant Fructuós.
- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del Consell d'Affers Econòmics.

Dijous 16

- A Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.

Divendres 17

- Al matí, al santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, presideix la jornada de clausura del curs de l'Escola de Formació del Seminari Laical.

fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

- A la tarda, a la Parròquia de Sant Martí Bisbe del Morell, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 18

- A Altafulla, amb els equips rectors i els joves, presideix la jornada festiva dels Seminaris Menors de Catalunya.
- Al vespre, a la Parròquia de Sant Bartomeu d'Albinyana, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 19

- Al matí, a les parròquies de Santa Maria Magdalena de la Masó i de l'Assumpció d'Alcover, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, celebra l'eucaristia d'enviament dels joves que pelegrinaran a la Jornada Mundial de la Joventut 2016 a Cracòvia.

Dilluns 20

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada de formació permanent de preveres i diaques.

Dimarts 21

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 358 del Consell Episcopal.
- A la tarda, al Museu Bíblic Tarraconense, presideix l'acte d'inauguració de l'exposició i del colleccionable «La Història de la Salvació a través dels personatges bíblics».

Dimecres 22

- Al matí, al claustre de la Catedral, presideix l'acte de presentació al públic de la nova videoguia per a les visites culturals a la Catedral de Tarragona.
- Al migdia, al santuari de la Mare de Déu del Tallat de Rocallaura, presideix l'eucaristia concelebrada amb el Sr. Bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, i un grup de preveres d'aquella diòcesi.
- A la tarda, al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, celebra l'eucaristia de final de curs dels mestres i professors de religió diocesans.

Divendres 24

- A l'ermita de Sant Joan del Codolar de Cornudella de Montsant, celebra l'eucaristia de la solemnitat del titular. Després dina amb els joves de la Comunitat del Cenacle al Mas d'en Lluc.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Mont-roig del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 25

- Al matí, presideix la solemne eucaristia de dedicació de l'església parroquial de la Santíssima Trinitat de Tarragona.

Diumenge 26

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Valls, celebra l'eucaristia de clausura dels actes commemoratius del 650è aniversari de la troballa de la imatge de la Mare de Déu del Lledó. A continuació és convidat a dinar amb tots els mossens.
- A la tarda, també a Valls, presideix la processó de retorn amb la imatge de la Mare de Déu del Lledó des de l'església parroquial de Sant Joan Baptista fins al seu santuari, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó.

Dilluns 27

- A Montferri, participa en la XXII Trobada diocesana d'escolans.
- Al vespre, a la Catedral, presideix l'eucaristia en la festivitat de Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Dimarts 28

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 359 del Consell Episcopal.

Dimecres 29

- Al matí, a la capella del Santíssim de la Catedral, presideix l'eucaristia de comiat de l'arxidiòcesi de les Germanes Oblates del Santíssim Redemptor.
- A Reus, participa en els actes de la festa major de Sant Pere Apòstol: presideix la solemne eucaristia a la Prioral i participa en la processó pels carrers de la ciutat

Dijous 30

- Participa en el pelegrinatge amb malalts a Lourdes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de juny de 2016

El Sr. Arquebisbe ha signat durant el mes de juny els següents nomenaments:

Amb data 21/06/2016

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló,

prior de la Parròquia Prioral de Sant Pere Apòstol i rector de la Parròquia

de la Puríssima Sang de Reus.

Mn. Creu Saiz Ruiz,

rector de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp i capellà del Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus.

Mn. Joan Cañas Coch,

rector de la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.

Mn. Francesc Esteso Cuenca,

rector de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Torredembarra i de Sant Joan Baptista de Clarà, i encarregat de l'església de Sant Joan Baptista de Baix a Mar.

Mn. Xavier Roig Rovira,

rector de les parròquies de Sant Jaume de Sant Jaume dels Domenys, de Sant Llorenç de Llorenç del Penedès i de Santa Maria de Santa Oliva.

Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón,

rector de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Perafort, de Sant Sebastià de Puigdelví, de Sant Salvador dels Pallaresos i de Santa Maria de Vallmoll.

Mn. Borja Martín Sánchez,

rector de les parròquies de Santa Maria de l'Albi, de Sant Miquel de Cervià de les Garrigues, de la Mare de Déu de la Jonquera de la Pobla de Cérvoles i de Santa Maria del Vilosell.

Mn. Antoni Pérez de Mendiguren,

rector de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona.

Mn. Jordi Sánchez Pellicer,

rector de les parròquies de Santa Maria de Cabra de Camp, de Sant Jaume Apòstol de Figuerola del Camp i de l'Assumpció del Pla de Santa Maria.

Mn. Joan M. Anglès Batet,

rector de les parròquies de la Santa Creu i de Sant Pere Apòstol de Calafell i de Santa Maria de la Pobla de Montornès.

Mn. Maciej Pawlak,

vicari de les parròquies de la Santa Creu i de Sant Pere Apòstol de Calafell i de Santa Maria de la Pobla de Montornès.

Mn. Jaume Gené Nolla,

rector de la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Vespella de Gaià (con-

tinua com a rector de les parròquies de Sant Martí d'Altafulla, de Santa M. Magdalena de la Nou de Gaià i de Santa Margarida de la Riera de Gaià).

Mn. Włodzimierz Soszynski,

rector de les parròquies de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, de Sant Miquel de Marmellar, de Sant Cristòfol de Selma-Pla de Manlleu, de Santa Maria de Valldossera i de Sant Miquel del Montmell, i encarregat de l'església de la Mare de Déu del Remei de la Juncosa de Montmell.

Mn. Norbert Miracle Figuerola,

rector de la Parròquia de Santa Maria de Salomó.

Mn. Joan Magí i Ferré,

adscrit a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona.

Mn. Eduard Arrufat Tarragó,

adscrit a la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.

Mn. Joan Josep Bladé Bladé,

adscrit a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp.

Mn. Antoni Roquer Hugué,

continuarà adscrit a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Reus.

Mn. Raimon Mateu i de la Casa,

diaca de la Parròquia de Sant Cristòfol de Cunit i de la tinença de l'Assumpció de Segur de Calafell.

Mn. Francisco Javier Álvarez Vega,

diaca de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta (continua com a diaca de la Parròquia de Santa Maria de Ferran-La Móra).

Sra. Rosa M. Sánchez Cornadó,

laica amb missió pastoral a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja, amb facultat per a exercir el ministeri, segons les necessitats, a d'altres parròquies de l'arxiprestat del Baix Camp.

Amb data 28/06/1916

Mn. Patxi Xabier Segura Echezárraga,

administrador parroquial de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, de Santa Maria de Senan, de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, de Santa Maria Assumpta de Tarrés i de Sant Joan Baptista de Vallclara durant el mes de juliol de 2016.

DECRET

de 14 de juny de 2016 pel qual es determina que es documenti i regularitzi la propietat d'objectes religiosos i documents de les parròquies i altres llocs de culte de l'arxidiòcesi de Tarragona encomanats a la custòdia de particulars

Algunes parròquies, sobretot les més petites, tenen objectes religiosos o documents parroquials encomanats des de fa potser molts anys a la custòdia d'alguna persona o família del poble per a garantir-ne millor la seguretat i la conservació.

Per tal d'assegurar que amb els anys no es vagi perdent la memòria d'aquests documents o peces, a vegades de notable valor artístic, i de garantir, amb vista al futur, la titularitat parroquial d'aquest patrimoni,

PEL PRESENT DECRET dispo que a totes les parròquies i altres llocs de culte de l'arxidiòcesi on es doni aquesta situació es formalitzi mitjançant la signatura d'un contracte de cessió en dipòsit, amb indicació de la titularitat parroquial i del dret de la parròquia a fer-ne l'ús que cregui oportú i a recuperar-ne la custòdia quan així ho decideixi. Per a procedir a preparar aquesta documentació caldrà posar-se en contacte amb la Delegació diocesana per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre, que us assessorarà en el que convingui.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

INSTRUCCIÓ

de 14 de juny de 2016 per la qual es prohibeix celebrar casaments a l'arxidiòcesi de Tarragona en espais o llocs no sagrats i a fer-hi simulacions

En data de 13 d'abril de 2010 es va signar un decret pel qual es regulava sobre els centres de culte on es poden celebrar casaments a l'arxidiòcesi de Tarragona, amb la finalitat de deixar constància escrita «que només es poden celebrar casaments a les esglésies parroquials o en altres esglésies o ermites dependents d'alguna Parròquia on hi hagi culte de manera periòdica», i les condicions per a fer-ho en el cas de capelles o oratoris de titularitat privada.

Vist que el susdit document no sembla prou clarificador donats els diferents casos que s'han presentat darrerament,

PER LA PRESENT INSTRUCCIÓ, d'acord amb el que estableixen els c. 1118 i 1379 del Codi de Dret Canònic, dispo la prohibició expressa de celebrar casaments canònics en llocs o espais no sagrats (restaurants, platges, cales, boscos, jardins...), i de fer-hi simulacions, sota pena canònica.

Aquesta normativa afecta tota l'arxidiòcesi de Tarragona i s'afegeix al que ja s'estableix en el Decret de 13 d'abril de 2010 sobre els llocs de culte en concret.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

DECLARACIÓ CONJUNTA

de Sa Santedat Francesc i de Sa Santedat Karekin II en la Santa Etxmiadzin, República d'Armènia durant el viatge apostòlic del Sant Pare Francesc a Armènia (24-26 de juny de 2016)

Avui, en la Santa Etxmiadzin, centre espiritual de tots els armenis, nosaltres, el Papa Francesc i el Catolicós de tots els armenis Karekin II, elevem els nostres pensaments i els nostres cors en acció de gràcies al Totpoderós per la contínua i creixent proximitat en la fe i l'amor entre l'Església Apostòlica Armènia i l'Església Catòlica, en el seu comú testimoniatge de l'Evangeli de la salvació, en un món trencat per la guerra i desitjós de consol i esperança. Lloem a la Santíssima Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant, per permetre'ns venir junts a la terra bíblica de l'Ararat, que es manté com un recordatori permanent de que Déu serà sempre la nostra protecció i la nostra salvació. Ens complau recordar espiritualment com l'any 2001, amb motiu del 1700 aniversari de la proclamació del cristianisme com a religió d'Armènia, Sant Joan Pau II visità Armènia i fou testimoni d'una nova pàgina en les relacions càlides i fraternals entre l'Església Apostòlica Armènia i l'Església Catòlica. Estem agraïts perquè tinguérem la gràcia de reunir-nos en una solemne litúrgia a la Basílica de Sant Pere, a Roma, el 12 d'abril de 2015, on ens comprometérem a oposar-nos amb voluntat decidida a tota forma de discriminació i violència, i commemorarem a les víctimes del que s'ha qualificat per la Declaració Conjunta de Sa Santedat Joan Pau II i Sa Santedat Karekin II com « l'extermini d'un milió i mig de cristians armenis, en el que es coneix generalment com el primer genocidi del segle XX » (27 de setembre de 2001).

Donem gràcies al Senyor que avui, la fe cristiana, sigui novament una realitat vibrant a Armènia, i que l'Església Armènia dugui a terme la seva missió amb un esperit de col·laboració fraterna entre les Esglésies, sostenint els fidels en la construcció d'un món de solidaritat, justícia i pau.

Tot i això, lamentablement som testimonis d'una immensa tragèdia que es desplega davant els nostres ulls, en la que un nombre incalculable de persones innocents continuen essent assassinades, desplaçades o forçades a un exili dolorós i incert, a causa dels continus conflictes per motius ètnics, econòmics, polítics i religiosos en el Mitjà Orient i en altres parts del món. Com a resultat, minori-

es religioses i ètniques s'han convertit en objecte de persecució i maltractament cruel, fins al punt que sofrir per la pròpia creença religiosa s'ha convertit en una realitat quotidiana. Els màrtirs pertanyen a totes les Esglésies i el seu sofriment és un « ecumenisme de la sang » que traspasa les divisions històriques entre els cristians, cridant-nos a tots a promoure la unitat visible dels deixebles de Crist. Preguem units, a través de la intercessió dels sants apòstols Pere i Pau, Tadeu i Bartomeu, per una conversió del cor de tots els qui cometem aquest tipus de delictes i també d'aquells que tenen possibilitat de parar la violència. Exhortem als responsables de les nacions a que escoltin la súplica de milions d'éssers humans que desitgen la pau i la justícia en el món, que exigeixen respecte als seus drets rebuts de Déu, que tenen urgent necessitat de pa i no pas d'armes. Per desgràcia, assistim a la presentació de la religió i dels valors religiosos de manera fonamentalista, que s'utilitza per justificar la propagació de l'odi, la discriminació i la violència. La justificació d'aquest tipus de crims servent-se de motivacions religioses és inacceptable, perquè « Déu no és un Déu de desordre, sinó de pau » (1Co 14,33). D'altra banda, el respecte de la diferència religiosa és condició necessària per a la convivència pacífica de les diferents comunitats ètniques i religioses. Precisament perquè som cristians, estem cridats a cercar i promoure camins cap a la reconciliació i la pau. En aquest sentit, manifestem també la nostra esperança en una pacífica solució dels problemes que afecten Nagorno-Karabah.

Atents al que Jesús ensenyà als seus deixebles quan digué : « Tenia fam i em donàreu menjar; tenia set i em donàreu beure; era foraster i em vau acollir, anava despullat i em vau vestir; estava malalt i em vau visitar; era a la presó i vinguéreu a veure'm » (Mt 25,35-36), demanem als fidels de les nostres Esglésies que obrin els seus cors i les seves mans a les víctimes de la guerra i del terrorisme, als refugiats i a les seves famílies. Es tracta del sentit mateix de la nostra humanitat, solidaritat, compassió i generositat, que només es pot expressar adequadament a través d'un compromís pràctic i immediat de recursos. Reconeixem tot el que ja s'està fent, però insistim en que es necessita molt més per part dels líders polítics i de la comunitat internacional per a garantir el dret de tothom a viure en pau i seguretat, defensar l'estat de dret, protegir a les minories religioses i ètniques, combatre el tràfic de persones i el contraban.

La secularització d'amplis sectors de la societat, la seva alienació de el que és espiritual i diví, porten inevitablement a una visió dessacralitzada i materialista de l'home i de la família humana. En aquest sentit, ens preocupa la crisi de la família a molts països. L'Església Apostòlica Armènia i l'Església Catòlica comparteixen la mateixa visió sobre la família, fonamentada en el matrimoni, acte d'amor gratuït i fidel entre un home i una dona.

Confirmem amb alegria que, malgrat les contínues divisions entre els cristians, reconeixem amb més claredat que el què ens uneix és molt més que el què ens separa. Aquest és el sòlid fonament sobre el que la unitat de l'Església de Crist es manifestarà, segons les paraules del Senyor, « que tots siguin u » (Jn 17,21). Durant les últimes dècades, la relació entre l'Església Apostòlica Armènia i l'Església Catòlica ha entrat exitosament en una nova fase, reforçada per les nostres comunes oracions i els esforços conjunts per enfrontar els desafiaments contemporanis. Avui estem convençuts sobre la importància crucial de fomentar aquesta relació, comproment-nos a una col·laboració profunda i decisiva, no només en l'àmbit de la teologia, sinó també en la oració i la cooperació activa a nivell de les comunitats locals, amb vistes a compartir la comunió plena i les expressions concretes d'unitat. Instem els nostres fidels a treballar harmònicament per a promoure en la societat els valors cristians i que contribueixin eficaçment a la construcció d'una civilització de la justícia, la pau i la solidaritat humana. El camí de la reconciliació i de la fraternitat continua obert entre nosaltres. Que l'Esperit Sant que ens guia cap a la veritat plena (cf. Jn 16,13), ens sostingui en tots els esforços genuïns per a construir pont d'amor i de comunió entre nosaltres.

Des de la Santa Etxmiadzin fem una crida a tots els nostres fidels a unir-se a nosaltres en oració amb la pregària de Sant Nersès Shnorhali : « Senyor gloriós, accepta les súpliques dels teus servents, i a compleix misericordiosament les nostres peticions, per intercessió de la Santa Mare de Déu, de Joan Baptista, del primer màrtir Sant Esteve, de Sant Gregori Il·luminador nostre, dels sants apòstols i profetes, teòlegs, màrtirs, patriarques, ermitans, verges i tots els teus Sant en el cel i a la terra. I a Vós, oh Santa i Indivisible Trinitat, sigui donada la glòria i l'adoració pels segles dels segles. Amén ».

Santa Etxmiadzin, Palau Apostòlic, 26 de juny de 2016

Sa Santedat Francesc i Sa Santedat Karekin II

Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

LA PREGÀRIA HUMIL OBTÉ MISERICÒRDIA (CF. LC 18,9-14)

1 de juny de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Dimecres passat vam escoltar la paràbola del jutge i de la vídua, sobre la necessitat de pregar de manera perseverant. Avui, amb una altra paràbola, Jesús ens vol ensenyar

quina és l'actitud que cal tenir per pregar i demanar la misericòrdia del Pare; com s'ha de pregar; l'actitud necessària per a pregar. És la paràbola del fariseu i el publicà (cf. Lc 18,9-14).

Ambdós protagonistes pugem al temple per pregar, però actuen de manera molt diferent i obtenen resultats oposats. El fariseu prega «dret» (v. 11) i fa servir moltes paraules. La seva és, sí, una pregària d'agraïment adreçada a Déu, però en realitat és una exhibició dels seus mèrits, amb sentit de superioritat envers els «altres homes», qualificats com a «lladres, injustos, adúlter», com, per exemple —i assenyala aquell altre que era allí— «aquest publicà» (v. 11). En realitat aquest és el problema: aquell fariseu prega Déu, però en veritat es mira a ell mateix. Prega a ell mateix! En comptes de tenir el Senyor davant dels ulls hi té un mirall. Tot i que es troba en el temple, no sent la necessitat d'inclinar-se davant la majestat de Déu; està dret, se sent segur, com si ell fos l'amo del temple! Ell enumera les bones obres que ha fet: és irreprovable, complidor de la Llei més enllà del que caldria, fa dejuni «dos dies cada setmana» i paga el delme de tot el que té. En resum, més que pregar, el fariseu es complau en l'observança pròpia dels manaments. Però la seva actitud i les seves paraules són ben diferents de la manera d'obrar i de parlar de Déu, que estima tots els homes i no menysprea els pecadors. Al contrari, aquell fariseu menysprea els pecadors, fins i tot quan assenyala aquell que hi ha allà. En resum, el fariseu, que es té per just, deixa de banda el manament més important: l'amor a Déu i al proïsme.

No n'hi ha prou de preguntar-nos si preguem molt o poc, hem de preguntar-nos també com preguem, o millor, com està el nostre cor: és important examinar-lo per avaluar els pensaments, els sentiments, i eradicar l'arrogància i la hipocresia. Però jo pregunto: es pot pregar amb arrogància? No. Es pot pregar amb hipocresia? No. Només hem de pregar presentant-nos davant Déu tal com som. No com el fariseu que pregava amb arrogància i hipocresia. Tots estem atrapats en la bogeria del ritme diari, sovint dominats per les sensacions, trastornats, confosos. Hem d'aprendre a retrobar el camí cap al nostre cor, recuperar el valor de la intimitat i del silenci, perquè és allà on Déu ens troba i ens parla. Només a partir d'aquí nosaltres podem trobar els altres i parlar amb ells. El fariseu camina cap al temple, està segur d'ell mateix, però no s'adona que ha perdut el camí del seu cor.

El publicà en canvi —l'altre— es presenta al temple amb un esperit humil i penedit: «de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit» (v. 13). La seva pregària és molt curta, no és tan llarga com la del fariseu: «Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador.» Res més. Bonica pregària! De fet, els cobradors d'impostos —anomenats simplement publicans— eren considerats persones impures, sotmeses als dominadors estrangers, eren malvistos per la gent i de manera general identificats amb els «pecadors». La paràbola ensenya que s'és just o pecador no per la pertinença social que es té, sinó per la manera de relacionar-se amb Déu i per la manera de relacionar-se amb els germans. Els gestos de penitència i les poques i senzilles paraules del publicà donen testimoni de la consciència de la seva condició miserable. La seva pregària és essencial. Actua com un humil, segur només que és un pecador que necessita

compassió. Si el fariseu no demanava res era perquè ja ho tenia tot, el publicà només pot demanar la misericòrdia de Déu. I això és bonic: demanar la misericòrdia de Déu! Presentant-se amb les mans buides, amb el cor nu i reconeixent-se pecador, el publicà ens ensenya a tots nosaltres la condició necessària per a rebre el perdó del Senyor. Finalment ell, menysprea així, esdevé una icona del veritable creient.

Jesús acaba la paràbola amb una frase: «Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit» (v. 14). D'aquests dos, quin és el corrupte? El fariseu. El fariseu és realment la icona del corrupte que fa veure que prega, però només arriba a exhibir-se davant d'un mirall. És un corrupte i fa veure que prega. Així, en la vida, qui creu que és just i jutja els altres i els menysprea, és un corrupte i un hipòcrita. L'orgull afecta totes les bones accions, buida la pregària, allunya de Déu i dels altres. Si Déu prefereix la humilitat, no és per degradar-nos: la humilitat és més aviat condició necessària per a ser elevats a ell, per tal d'experimentar la misericòrdia que ve a omplir les nostres buidors. Si la pregària del superb no arriba al cor de Déu, la humilitat del pobre fa que el cor de Déu s'obri. Déu té una debilitat: la debilitat pels humils. Davant un cor humil, Déu obre completament el seu cor. És aquesta humilitat que la Verge Maria expressa en el càntic del Magnificat: «Ha mirat la petitesa de la seva serventa; [...] i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació» (Lc 1,48.50). Que ens ajudi ella, la nostra Mare, a pregar amb un cor humil. I nosaltres, repetim tres vegades aquella bonica pregària: «Oh Déu, tingues pietat de mi, pecador.»

EL PRIMER SENYAL DE LA MISERICÒRDIA: CANÀ (JN 2,1-11)

8 de juny de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Abans de començar la catequesi voldria saludar un grup de parelles que celebren les noces d'or matrimonials. Aquest sí que és «el bon vi» de la família! El vostre és un testimoniatge que els nous esposos —que saludaré després— i els joves han d'aprendre. És un testimoniatge bonic. Gràcies. Després d'haver comentat algunes paràboles de la misericòrdia, avui reflexionem sobre el primer dels miracles de Jesús, que l'evangelista Joan qualifica com senyals, perquè Jesús no els va fer per a desvetllar sorpreses, sinó per a revelar l'amor del Pare. El primer d'aquests senyals prodigiosos l'explica Joan mateix (2,1-11) i té lloc a Canà de Galilea. Es tracta d'una mena de «porta d'entrada», en la qual estan esculpides les expressions que il·luminen tot el misteri de Crist i obren el cor dels deixebles a la fe. Vegem-ne algunes.

En la introducció trobem l'expressió «Jesús juntament amb els seus deixebles» (v. 2). Aquells que Jesús ha cridat a seguir-lo els ha unit a ell en una comunitat que prega, com una única família, i tots estan convidats al casament. Iniciant el seu ministeri públic a les noces de Canà, Jesús es manifesta com l'espòs del poble de Déu anunciat pels profetes i ens revela la profunditat de la relació que ens uneix a ell: és una nova Aliança d'amor.

Quin és el fonament de la nostra fe? Un acte de misericòrdia amb el qual ens uneix a ell. I la vida cristiana és la resposta a aquest amor, és com la història de dos enamorats. Déu i l'home es troben, es busquen, es troben, ho celebren i s'estimen: en realitat com l'estimat i l'estimada del Càntic dels Càntics. La resta ve com a conseqüència d'aquesta relació. L'Església és la família de Jesús en la qual aboca el seu amor; és aquest amor que l'Església guarda i vol donar a tots.

En el context de l'Aliança es comprèn també l'observació de Maria: «No tenen vi» (v. 3). ¿Com és possible celebrar el matrimoni i fer festa si manca allò que els profetes indicaven com un element típic del banquet messiànic (cf. Am 9,13-14; Jl 2,24; Is 25,6)? L'aigua és necessària per a viure, però el vi expressa l'abundància del banquet i la joia de la festa. És una festa de noces en la qual hi manca el vi; als nous esposos això els fa vergonya. Us imagineu acabar una festa de noces bevent te? Seria una vergonya. El vi és necessari per a la festa. Transformant en vi l'aigua de les àmfores «destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus» (v. 6), Jesús realitza un senyal eloqüent: transforma la Llei de Moisès en Evangeli, portador de joia. Com Joan mateix diu en un altre lloc: «La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist» (1,17).

Les paraules que Maria adreça als servents vénen a coronar el quadre matrimonial de Canà: «Feu tot el que ell us digui» (v. 5). És curiós: són les seves últimes paraules recollides en els Evangelis: són el testament que ens dóna a tots nosaltres. També avui la Mare de Déu ens diu a tots nosaltres: «Feu qualsevol cosa que us digui —que Jesús us digui.» És el testament que ens ha deixat: és bonic! Es tracta d'una expressió que recorda la fórmula de fe utilitzada pel poble d'Israel al Sinai, com a resposta a les promeses de l'Aliança: «Complirem tot el que ha dit el Senyor» (Ex 19,8). I de fet a Canà els servents obeeixen. «Els diu Jesús: "Ompliu d'aigua aquestes piques." Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: "Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei." Ells li'n portaren» (v. 7-8). En aquestes noces en realitat es fa una Nova Aliança i als servidors del Senyor, és a dir a tota l'Església, se li confia una nova missió: «Feu tot el que ell us digui!» Servir el Senyor significa escoltar i dur a la pràctica la seva Paraula. És la recomanació senzilla però essencial de la Mare de Jesús i el programa de vida del cristià. Per a cadascun de nosaltres treure de la pica equival a confiar en la Paraula de Déu per experimentar la seva eficàcia en la vida. Aleshores, junt amb el cap del banquet que ha tastat l'aigua convertida en vi, també nosaltres podem exclamar: «Tu has guardat fins ara el vi millor» (v. 10). Sí, el Senyor continua reservant el bon vi per a la nostra salvació, així com continua sortint del costat traspassat del Senyor.

La conclusió de la història sona com una sentència: «Així va començar Jesús els seus senyals a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell» (v. 11). Les noces de Canà són molt més que la narració senzilla del primer miracle de Jesús. Com un taüt, ell guarda el secret de la seva persona i l'objectiu de la seva vinguda: el nuvi esperat fa començar les noces que es compleixen en el Misteri pasqual. En aquestes noces Jesús s'uneix als seus deixebles amb una Aliança nova i definitiva. A Canà els deixebles de Jesús es converteixen en la seva família i a Canà neix la fe de l'Església. A aquelles noces tots nosaltres hi som convidats, perquè el vi novell no falti més!

LA MISERICÒRDIA ÉS LLUM (CF. LC 18,35-43)

15 de juny de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Un dia, Jesús, a prop de la ciutat de Jericó, va fer el miracle de tornar la vista a un cec que demanava almoïna a la vora del camí (cf. Lc 18,35-43). Avui volem centrar-nos en el significat d'aquest signe perquè ens toca directament també a nosaltres. L'evangelista Lluc diu que aquest cec estava assegut a la vora del camí demanant caritat (cf. v. 35). Un cec en aquella època —però també no fa gaire temps— només podia viure de caritat. La figura d'aquest cec representa moltes persones que, també avui, es veuen marginades per raó d'una limitació física o d'algun altre tipus. Està separat de la multitud, és allí, assegut mentre la gent passa indiferent, absorta en els seus pensaments i en moltes altres coses... I el carrer, que pot ser un lloc d'encontre, per a ell en canvi és el lloc de la soledat. És molta la gent que passa... i ell està sol.

És trista la imatge d'un marginat, sobretot tenint com a escenari la ciutat de Jericó, l'esplèndid i ufanós oasi en el desert. Sabem que precisament a Jericó va arribar el poble d'Israel al final del llarg èxode des d'Egipte: aquesta ciutat representa la porta d'ingrés a la terra promesa. Recordem les paraules que Moisès va pronunciar en aquell moment: «Quan en una de les ciutats del país que el Senyor, el teu Déu, et dona, hi hagi un pobre entre els teus germans, no endureixis el cor, no tanquis la mà al teu germà pobre. [...] Mai no faltaran pobres en el país; per això et mando que obris generosament la mà als teus germans, als pobres i necessitats del teu país» (Dt 15,7.11). És fort el contrast entre aquesta recomanació de la Llei de Déu i la situació descrita per l'Evangeli: mentre que el cec crida invocant Jesús, la gent el renyava perquè callés, com si no tingués dret a parlar. No tenen compassió d'ell, encara més, els molesten els seus crits. Quantes vegades nosaltres quan veiem molta gent al carrer —gent necessitada, malalta, que no té res per a menjar— sentim que ens molesten. Quantes vegades, quan ens trobem davant molts refugiats i immigrants, sentim que ens molesten. És una temptació que tots tenim. Tots, també jo! És per això que la Paraula de Déu ens posa en guàrdia recordant-nos que la indiferència i l'hostilitat ens fan tornar cecs i sords, ens impedeixen veure els germans i no ens permeten reconèixer-hi el Senyor. Indiferència i hostilitat. I a vegades aquesta indiferència i hostilitat arriben a ser fins i tot agressió i insult: «Traieu tots aquests d'aquí!», «poseu-los en un altre lloc!». Així agredia la gent el cec quan cridava: «Surt d'aquí, no parlis, no cridis.»

Adonem-nos d'un detall interessant. L'evangelista diu que algú de la multitud va fer saber al cec el motiu pel qual hi havia tota aquella gent i li va dir que «passava Jesús de Natzaret» (v. 37). El pas de Jesús està indicat amb el mateix verb que en el llibre de l'Èxode s'empra per a parlar del pas de l'àngel exterminador que salva els israelites a la terra d'Egipte (cf. Ex 12,23). És el «pas» de la pasqua, l'inici de l'alliberament: quan passa Jesús sempre hi ha alliberament, sempre hi ha salvació. Així doncs, al cec és com si li anunciessin la seva pasqua. Sense deixar-se atemorir, el cec crida més d'una vegada Jesús reconeixent-lo com el Fill de David, el Messies esperat que, segons el profeta Isaïes,

obriria els ulls als cecs (cf. Is 35,5). A diferència de la multitud, aquest cec hi veu amb els ulls de la fe. Gràcies a ella la seva súplica té una eficàcia poderosa. Efectivament, en escoltar-lo, «Jesús s'aturà i manà que li portessin el cec» (v. 40). Obrant així Jesús treu el cec de la vora del camí i el posa en el centre de l'atenció dels seus deixebles i de la multitud. Pensem també nosaltres, quan hem estat en situacions complicades, fins i tot en situacions de pecat, com va venir precisament Jesús a agafar-nos de la mà i a treure'ns de la vora del camí i donar-nos la salvació. Es realitza així un doble pas. Primer: la gent havia anunciat una bona notícia al cec, però no volien saber res d'ell; ara Jesús obliga a tots a prendre consciència que el bon anunci implica posar en el centre del camí propi aquell que n'havia estat exclòs. Segon: el cec, per part seva, no hi veia, però la seva fe li obre el camí de la salvació, i ell es troba enmig dels qui havien baixat al carrer per a veure Jesús. Germans i germanes, el pas del Senyor és un encontre de misericòrdia que uneix tothom entorn seu per a permetre'ns reconèixer aquell qui té necessitat d'ajuda i de consol. Fins i tot per la nostra vida, passa Jesús; i quan passa i me n'adono és una invitació a acostar-m'hi, a ser més bo, a ser un cristià millor, a seguir Jesús.

Jesús s'adreça al cel i li pregunta: «Què vols que faci per tu? Com vols que et serveixi?» Déu es fa servent de l'home pecador. I el cec ja no respon a Jesús anomenant-lo «Fill de David», sinó «Senyor», el títol que l'Església des dels inicis aplica a Jesús resuscitat. El cec demana poder veure-hi i el seu desig és atès: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat» (v. 42). Ell va mostrar la seva fe invocant Jesús i volent-se trobar amb ell de totes les maneres possibles, i això li va donar com a do la salvació. Gràcies a la fe ara hi pot

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

veure i, sobretot, se sent estimat per Jesús. Per això el relat acaba dient que el cec «seguia Jesús glorificant Déu» (v. 43): es converteix en deixeble. De captaire a deixeble, també aquest és el nostre camí: tots nosaltres som captaires, tots. Sempre tenim necessitat de salvació. I tots nosaltres, cada dia, hem de fer aquest pas: de captaires a deixebles. I així, el cec es posa en camí seguint el Senyor i entrant a formar part de la seva comunitat. Aquell a qui volien fer callar ara testimonia a grans veus el seuencontre amb Jesús de Natzaret, i «tot el poble, en veure-ho, donava lloança a Déu» (v. 43). S'esdevé un segon miracle: allò que va passar al cec fa que, al final, també la gent hi vegi. La mateixa llum illumina a tots congregant-los en l'oració de lloança. Així Jesús vessa la seva misericòrdia sobre tots aquells amb qui es troba: els crida, fa que se li acostin, els reuneix, els guareix i els illumina, creant un poble nou que celebra les meravelles del seu amor misericordiós. Deixem també nosaltres que Jesús ens cridi, ens guareixi, ens perdoni, i seguim-lo lloant Déu. Que així sigui.

LA MISERICÒRDIA PURIFICA EL COR (CF. LC 5,12-16)

22 de juny de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

«Senyor, si vols, em pots purificar!» (Lc 5,12): és la petició que hem sentit que un leprós adreçava a Jesús. Aquest home no demana només ser guarit, sinó també ser purificat, és a dir completament curat en el cos i en el cor. De fet, la lepra era considerada com una mena de maledicció de Déu, una impuresa profunda. El leprós havia de mantenir-se allunyat de tothom; no podia entrar al temple ni participar de cap servei diví. Havia d'estar allunyat de Déu i allunyat dels homes. Quina vida més trista que tenien aquestes persones!

Això no obstant, aquell leprós no es resigna ni a la malaltia ni a les disposicions que el fan ser un marginat. Atansant-se a Jesús, no té por d'infringir la llei i entra a la ciutat —cosa que no podia fer, li estava prohibit—, i quan el va trobar «es prosternà amb el front a terra i el pregà dient: “Senyor, si vols, em pots purificar”» (v. 12). Tot el que aquest home considerat impur fa i diu és l'expressió de la seva fe! Reconeix el poder de Jesús: està convençut que el pot curar i que tot depèn de la seva voluntat. Aquesta fe és la força que li ha permès trencar tots els convencionalismes i cercar l'encontre amb Jesús, i agenollant-se davant d'ell l'anomena Senyor. La súplica del leprós mostra que quan ens presentem a Jesús no cal fer discursos llargs. N'hi ha prou amb poques paraules, sempre que vagin acompanyades de la plena confiança en la seva omnipotència i en la seva bondat. Confiar en la voluntat de Déu significa de fet posar-se a les mans de la seva infinita misericòrdia. Us farà una confidència personal. Al vespre, abans d'anar a dormir, faig aquesta curta pregària: «Senyor, si voleu, em podeu purificar!» I reso cinc parenostres, un per cada una de les ferides de Jesús, perquè Jesús ens ha purificat amb les seves ferides. I això que faig jo, vosaltres també ho podeu fer a casa vostra i dir: «Senyor, si voleu, em

podeu purificar!», i pensar en les ferides de Jesús i dir un parenostre per cada una d'elles. Jesús ens escolta sempre.

Jesús està profundament afectat per aquest home. L'Evangelí de Marc remarca que «Jesús, compadit, va estendre la mà, el tocà i li digué: “Ho vull, queda pur”» (1,41). El gest de Jesús acompanya les seves paraules i fa més explícit l'ensenyament. Contra les disposicions de la Llei de Moisès, que prohibien acostar-se a un leprós (cf. Lv 13,45-46), Jesús estén la seva mà i fins i tot el toca. Quantes vegades nosaltres trobem un pobre que ve al nostre encontre! Podem també ser generosos, podem tenir compassió, però normalment no el toquem. Li oferim una moneda, que li tirem, però evitem de tocar-li la mà. I ens oblidem que aquell és el cos de Crist! Jesús ens ensenya a no tenir por de tocar el pobre i el marginat, perquè ell està en ells. Tocar el pobre ens pot purificar de la hipocresia i deixar-nos preocupats per la seva condició. Tocar els marginats. Avui m'acompanyen aquí aquests nois. N'hi ha tants que pensen que hauria valgut més que s'haguessin quedat al seu país, però allí patien molt. Són els nostres refugiats, i molts creuen que els hauríem d'excloure. Si us plau, són els nostres germans! El cristià no exclou ningú, dóna lloc a tots, els deixa venir a tots.

Després d'haver guarit el leprós, Jesús li mana que no ho digui a ningú, i li diu: «Vés només a fer-te examinar pel sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès: això els servirà de prova» (v. 14). Aquesta disposició de Jesús mostra com a mínim tres coses. La primera: la gràcia que obra en nosaltres no cerca el sensacionalisme. Generalment es mou amb discreció i sense fer soroll. Per curar les nostres ferides i guiar-nos pel camí de la santedat treballa amb paciència formant el nostre cor segons el Cor del Senyor, de manera que adopti cada vegada més els seus pensaments i els seus sentiments. La segona: fent verificar oficialment pels sacerdots que realment hi ha hagut guarició i celebrant un sacrifici expiatori, el leprós és admès altra vegada dins la comunitat dels creients i en la vida social. La seva reincorporació completa la guarició. Tal com ell mateix ho havia demanat, ara ja està completament purificat! Finalment, presentant-se als sacerdots, el leprós dóna testimoniatge de Jesús i de la seva autoritat messiànica. La força de la compassió amb què Jesús ha guarit el leprós ha portat la fe d'aquest home a obrir-se a la missió. Era un marginat, ara és un de nosaltres.

Pensem en nosaltres, en les nostres misèries... Cadascú té les seves. Pensem amb sinceritat. Quantes vegades les cobrim amb la hipocresia de les «bones maneres». I aleshores necessitem estar sols, agenollar-nos davant Déu i pregar: «Senyor, si voleu, em podeu purificar!» Feu-ho, feu-ho abans d'anar a dormir, cada vespre. I ara diguem junts aquesta bonica pregària: «Senyor, si voleu, em podeu purificar!»

Traduccions inicials de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisades

Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya

NOTA INFORMATIVA DE 15 DE JUNY DE 2016

El president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Jaume Pujol, lamenta l'ús blasfem d'imatges de la Mare de Déu

Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, que agrupa tots els bisbes de Catalunya, ha expressat, mitjançant una carta adreçada al cardenal Antonio Cañizares, arquebisbe metropolità de València, la seva ferma condemna per la profanació blasfema de les imatges de la Mare de Déu de Montserrat i de la Mare de Déu dels Desemparats en un cartell que aquests dies s'ha difós.

Mons. Pujol també ha transmès al Sr. Cardenal que, des de Catalunya, demà s'unirà espiritualment a l'oració de desgreuge convocada a la capital valenciana. Així mateix dona suport al comunicat emès per la comunitat benedictina que custodia el santuari de Montserrat.

P. ANTONI CASAS FERRER, CMF.

mori en Crist el 15 de juny de 2016

La pàgina web dels Claretians porta aquest elogi agraït del Pare Casas que penso que podem fer nostre plenament. Personalment el recordo formant part de la Comissió de Litúrgia diocesana i també, en alguns moments, el seu ministeri sacerdotal a l'església dels Sants Reis de Tarragona. J. Roig.

El P. Antoni M. Casas i Ferrer, missioner claretí, que va néixer al Rourell (Alt Camp) el 5 de setembre de 1928, ha mort a Barcelona el 15 de juny de 2016.

Va passar la seva infantesa al Rourell, marcada sobretot per la guerra civil del 36: « Poc sabia dir si feliç o infeliç » diu ell mateix, però amb records « que em fan patir ». Quan acabada la guerra, la família es trasllada a Valls, « la meua vida canvià ». Entra al col·legi « Pare Claret », i s'inscriu a la Congregació mariana de Valls. Als 20 anys, ingressà al Noviciat que els Missioners claretians tenien a Vic. Passà per Solsona, on estudià filosofia, i per Valls on va fer la teologia. El dia 8 de setembre de 1957, a Valls, va ser ordenat prevere. I dos anys més tard era a Salamanca per treure la llicència en filosofia (i va ser precisament allí, en ple altiplà castellà, on se li va desvetllar la seva gran afició del muntanyisme; tot va començar amb llargues caminades...).

Tornant a Catalunya, a Solsona (1960) va ser professor al seminari claretí. Quan els seminaristes (1968) es traslladen a Valldoreix per assistir a la Facultat de Teologia de Sant Cugat, el P. Antoni s'incorpora com a professor al Col·legi Claret de Valls. A Valls passarà, pràcticament, la resta de la seva vida activa. Adés com a professor al Col·legi, adés com a rector de la Parròquia del Lledó, o bé prestant serveis a la comunitat. Però mai no va deixar les seves excursions per les muntanyes més variades: ell en deia « fer la seva cura de bosc ».

El P. Antoni, tant com necessitava trescar per les muntanyes, necessitava igualment escriure i difondre les seves vivències, les seves experiències i sentiments... No baixen de 15 els títols dels seus llibres (sense comptar els articles a revistes). Els temes més freqüents són: l'excursionisme, la devoció mariana, l'eucaristia, art, formació personal. El P. Antoni Casas i Ferrer era un home d'esperit obert, tant com els espais i paisatges que estimava i sovintejava. Havia après a trobar les traces de Déu en la bellesa de l'art i de la natura. I sentia la necessitat de compartir-ho amb els altres. Descansi en pau.

